

PIJN

Juni 1997

‘Het gaat goed met hem,’ vertelde zijn juf me door de telefoon. ‘Hij is al aardig gewend. Misschien moet je nu maar eens komen kijken.’

Dus ging ik kijken. In de roze klas, waar hij twee dagen in de week heen ging. Al weer een half jaar lang.

Eerst naar de dagopening.

Hij huilde toen hij de grote zaal inging.

Hij huilde tijdens de spreuk en hij huilde nog steeds, toen we al lang weer in de klas waren.

Hij was ontroostbaar.

Het kwam door mij. Ik hoorde daar niet, zeiden de juffies. Ze bedoelden het goed.

‘Dat zie je wel vaker bij kinderen zoals Herman Jan.’

Hij wilde maar niet kalmeren.

In de klas was een tentje. Dat kon open en dicht. Het was het veilige plekje van Herman Jan. Hij mocht er in. Ze deden het helemaal dicht. Dat deden ze wel vaker als hij zo van streek was, vertelden ze. Hij was dus vaker van streek, dacht ik.

Het huilen stopte.

Heel voorzichtig deed ik het doek een beetje open en gluurde naar binnen.

Wat ik toen zag, staat voor altijd op mijn netvlies gebrand.

Daar zat Herman Jan, heel klein, in elkaar gedoken. Knetjes opgetrokken, handjes stijf tegen zijn oren. Zijn ogen zag ik niet.

Gauw deed ik het tentje weer dicht.

Hij was weer stil, dus was het goed.

Ik ging naar huis, maar mijn hart huilde.

In de auto kwamen de echte tranen. Het huilen is nooit meer helemaal gestopt.